
NILHAN
SESALAN
ATÖLYE

6 EKİM OCTOBER 2016

6 KASIM NOVEMBER 2016

UNIQGALLERY

~ i l h a n ~
~ e s e n ~
ATÖLYE

6 EKİM OCTOBER 2016

6 KASIM NOVEMBER 2016

UNIQ GALLERY

Bir “Atölye” Sohbeti

Arzu Taşçıoğlu

Nilhan Sesalan, sofistike üslubuyla, anlam katmanlarıyla örülü yapıtlar üretir. Sınırların içinde kalmaz. Hiç bitmek bilmez merakının peşinde durmadan hayatı ve dünyayı araştırması, ona evrensel bir bakış açısı kazandırır.

“Abstract lirik” tarzda, şiirle buluşan heykeller yapar. Yapıtlarında gizli olan şiir, bazen yazılı olarak heykellerine eşlik eder. Taştan ahşaba, metalden polyestere her çeşit malzemeyi ustalıklı kullanır.

Nilhan Sesalan’la yirmi yılı aşkın süredir devam eden

dostluğumuzda, uzun sohbetlerimiz, çocukluktan uzaya kadar her konuya uğrar ama hep merkezinde sanat olur. Bugün de atölyesinin koltuğunda oturup konuştuk. Yıllar içerisinde, Kuzguncuk’ta ve Okmeydanı’ndaki atölye sohbetlerimizden farklı olarak, bu sefer koltuk -ve Nilhan’ın bütün atölyesi- bir sanat galerisindeydi, UNIQ Galeri’de.

An “Atelier” Talk

Arzu Taşçıoğlu

Nilhan Sesalan, with her sophisticated style, produces art which involves many layers of meanings. The source of her universal perspective lies in her endless curiosity, and her deep investigation into life and into the world.

She sculpts with an “abstract lyric” style, and her sculptures touch poetry. The poetry hidden in her works sometimes accompanies her sculptures in the form of texts. From stone to wood, from metal to polyester, she skilfully masters all sorts of materials.

In our talks during our friendship of more than 20 years now, we have been focusing on a variety of topics from childhood to the space, but art has always been our central concern. Today, again, we are in her studio for another talk. However, this time, her armchair, her entire studio indeed, is not where once it used to be in Kuzguncuk, or in Okmeydanı. It is in an art gallery, namely, UNIQ Gallery.

Atölyen galeriye taşınırken neler hissettin?

Tüm açıklığıyla mı istersin?

Elbette! Cesurca bir samimiyeti var serginin, sohbetimiz de buna uygun olmalı.

Taşınmaya başlamadan önce, iyi bir fikir diye düşündüm, zamanın ruhuna uygun bir hissedişti, deneysel bir tarafı vardı. Gerçek ve çok içeriden bir şeyi görünür kılmak, bana cesaret isteyen bir şey gibi geldi, o sebeple de beni gıdıkladı, bu sergiyi yapmak istedim. İki ay bu sergiyi yapma isteğiyle keyif duydum.

“Herkes her şeyi, benim olmadığım bir ortamda farklı algılama özgürlüğüne sahip,,

Ama tam taşındığımız gün, her şey farklılaşmaya başladı. Sergikur ekibi ve galerinin yöneticilerinden Kerim Kürkçü geldi. “Atölyeyi galeri ortamında nasıl yerleştiririz?” sorusuyla birlikte kafamda kurgu akıyordu ama bir yandan da içimden küçük bir sızıyla geçmişiyi yaşıyordum... Paketlenen her şey ait olduğu anıları da çağırıyordu. Bugüne kadar atölyemde sadece yakın arkadaşlarımla buluşmuş ve açıkçası görünmesini istediğim şeyler ve kişiler karşılaşmıştı. Şimdi benim olmadığım ortamda da seyirciyle buluşacaktı atölyem.

Biraz tuhaf hissettim. Çünkü düşün, sen atölyeye geliyorsun,

oturup sohbet ediyoruz, senin gördüğün şeyler var ama yine de benim olduğum ortamda senin gördüğün şeyler, ne olursa olsun benim sana sunduğum şeyler oluyor.

Burada bir düzenleme yaptık. Bu düzenlemede yine bir şeyleri öne çıkarıyoruz ama bu sefer daha açık bir görünürlük var. Herkes her şeyi, benim olmadığım bir ortamda farklı algılama özgürlüğüne sahip

What did you feel when your atelier was transported to the gallery?

In all fairness?

Of course! Your exhibition is courageously sincere. Our talk should also be so.

Before we carried the studio, I thought it was a good idea. It felt proper to the spirit of the time. It was experimental. I thought it was a bold idea, to exhibit what is so real and so intimate, and it provoked me, so I wanted to make it. I enjoyed the idea of this exhibition for two months.

However, on the very day we moved, things have changed. The crew from Sergikur, and Kerim Kürkçü, the director of the gallery came over. Of course I already was imagining how we could install the atelier in the gallery, but on the other hand I started to feel the little pain, that of my history. Each and every piece packed recalled the memories they belonged to. Until today, I hosted only my friends in my studio, and frankly, only the people I chose could see the things I chose to be shown.

Now, my atelier is to be exposed to an audience in a place where I will not be present.

I felt strange. Just imagine, you come to my atelier, we sit and talk, there are things that you can see, however all the things you see are the ones that I present to you anyway.

We made an installation here. In this installation, we highlight some things, but this time each and every thing has a visibility. Everybody can freely see everything, and freely perceive them in various fashions in a place where I am not present.

“Everybody can freely see everything, and freely perceive them in various fashions in a place where I am not present.”

Nilhan Sesalan'ın koleksiyonundan:
Cengiz Yüzsever, "Kral Sanki Kraliçe Zannet ki".

From Nilhan Sesalan's collection:
Cengiz Yüzsever, "Kral Sanki Kraliçe Zannet ki".

Fotoğraf / Photography Gershon B

Mesela bu kırmızı ojeyi nasıl algılamalı? Bunun sehpanın üstüne gelmesinin tek anlamı senin kadın sanatçı olman değildir, diye tahmin ediyorum. Bu kırmızı oje atölyeden galeriye neden geldi?

Kırmızı ojeyi ilk gençlik yıllarımda da özel günlerde sürüyordum, zaman zaman. Ama taş çalışmaya başlayınca, dakikada 11 bin devir dönen bir makine kullanıyorsunuz, bu makinenin ağırlığı 3 kg ile 5 kg arasında değişiyor. Bu 11 bin devir dönen jileti, saatlerce kullanıyorsunuz, düşünün. Bazen çapı 220 mm. oluyor, bazen 180 mm. oluyor, bazen de 125 mm.. Elinizde çok kesici bir alet var ve taş kesiyorsunuz, o

taştan toz çıkıyor, tozun içinde kayboluyorsunuz.

Maske takıyorum ağızma toz için, bembeyaz bir ortam, çok büyük bir sisin içinde olduğunuzu düşünebilirsiniz. Bazı zamanlar oluyor ki kafamı kaldırdığımda, o maske, gözlükler, kulaklıklar, şapka ve kıyafetlerle (uzun kollu giymeniz gerekiyor), tozun içinde ciddi bir kaybolma yaşıyorum, mekandan soyutlanıyorum.

Bu bir çeşit meditasyon gibi benim için. Ağır bir meditasyon, gevşeyip ruhunu hayata salmak gibi değil; bütün kaslarınızı, zihninizi, iç sesinizi, varlığınızın tümünü maddeyle birleştiriyorsunuz. O tozun ve güvenlik giysilerinin içinde kaybolabiliyorsunuz. Benim

çok olmuştur. Bazen de güneşin altında çalıştığımda, kafamı kaldırırm ve “Neredeyim ben?” derim. O “Neredeyim ben?” sorusunu sorduğumda da ciddi olmam gereken bir şey var çünkü parmaklarım ve ellerimle çalışıyorum.

Kırmızı ojeyi çok önemli bir şey için parmaklarıma sürüyorum: fark etmem gerekiyor parmaklarımı. Çünkü bazen öyle bir kayboluş yaşıyorsun ki... O heyecan içinde kendi vücudunda makineye dokunan şey parmakların, o parmakları görmek gerekiyor. Onun içinde de dikkatimi çeksin diye kırmızı boyuyorum. Faydalı bir şey için yapıyorum.

**“Kafamı kaldırırm ve
“Neredeyim ben?” derim,,**

How should we perceive this red nail polish, for example? It is not standing on this table only because you are a female artist, I suppose. Why did this red nail polish come from the studio to the gallery?

I used it occasionally, in special days, when I was very young. But, when I started working with stone, I had to use a machine with eleven thousand rpm, and it weighs from three to five kilos. I have to use this eleven thousand rpm razor for hours and hours, just imagine. Its diameter varies from 220 mm to 180 mm, or 125 mm. It is sharp, I am cutting stones, dust comes out, and I get lost in the dust.

For the dust, I use a mask. It is all white around, like you are in a thick fog. Sometimes when I look up, that mask, the goggles, ear pods, the hat, the long sleeved clothes and all make me feel

severely lost, and I am isolated from that space.

It is some sort of meditation for me. A tough one, though. Not like relaxing and immersing your soul in life. I have to devote all my muscles, my mind, my inner voice, all my presence to the material I am working on. I can be lost in that dust and security clothes. And, I did, many times. And, sometimes, when I work under the sun, I just look up and ask myself: "Where am I?" There is something that I have to be serious about, when I look up and ask that "Where am I?" question, since I use my hands and fingers.

I use the red nail polish for a very crucial reason: I have to be aware of my fingers, because sometimes I lose myself. In that phase, it is really necessary to see the fingers, which belong to your body, and which touch the machine. I polish them red so that they attract my attention. It has a function.

"I just look up and ask myself: "Where am I?,"

Kendini korumak için yani...

Hoşuma da gidiyor tabii..Yani kırmızı bana enerji de veriyor. Çalışırken uzun bir parkam var kırmızı, baktım o bana iyi bir his veriyor, gereken kuvveti veriyor. Çünkü biliyorsun, hiçbir zaman bir erkek kadar kas gücüm olmuyor, olmayacak da... O yüzden bütün egzersizlerimle beraber, o kırmızı parkamı da giyiyorum, kapüşonu da var kıpkırmızı. Onu giydiğim günlerde çok daha sıcak ve enerjik hissediyorum kendimi.

15

To protect yourself, you mean?

I also like it, of course. The colour red gives energy to me. I put my red coat when I work. I realized that it felt good, it gave me the strength. You know, my muscles are not as strong as a man's, and they will never be so. Thus, I do my bodily exercises, and also wear that red coat, and it has a bright red hood. I feel warmer and more energetic when I wear it.

Atölyeyi birebir galeriye taşımak yerine onu bir enstalasyona dönüştürdün. Neden böyle bir şey yapmayı seçtin?

Çünkü atölyede bir kullanma alanı var. Heykellerimi, çalıştığım alanda çok da görmeyeceğim bir yere koyuyorum. Sürekli heykellerimle baş başa değilim. Malzemelerimi başka şekilde koyuyorum. Yani orada kullanım alanına hizmet eden bir yerleştirme var.

Buradaysa happening yapmıyorum, malzeme kullanmıyorum. Atölyedeki bütün elemanları da sehpadan kullandığım nesnelere kadar, likörümünden okuduğum kitaba kadar hepsini farklı bir görsel unsur olarak yerleştirdim. En temel farklılık, burada yapıt üretilmiyor olması. Burası artık bir yapıt. Böyle bir değişime uğradı atölye, bir yapıta dönüştü. O sebeple de biraz ipuçlarını koydum, genelde her şeyi bir yapıt olduğunu düşünerek

yerleştirdim, kullanım nesnesi olarak değil, mesela koltuğu, sehpayı, masayı, ahşap masasını, aletleri ya da Japon testereyi, izleyiciyle rastlaşmasında, en temel birimde, duygusunu aktarabileceği şekilde yerleştirdim.

You chose to make an installation, not to carry the atelier here as it is. Why did you do that?

It is because there is a work space in my studio. I place my sculptures to somewhere I don't see them while working. I do not watch my sculptures all the time. I put my materials to some other place. I mean, in the studio, the installation of the things serves the work space.

Here, in the gallery, I am not practicing a happening, I am not using the materials. From the coffee table to the objects I use, from my liqueur to the book

I read, I installed each element as a visual element. The basic difference is that there is no production here in the gallery. Here, the atelier is transformed into an artwork. Thus, I put some clues, I placed everything keeping in mind that this is an artwork, not an object of use. I placed the armchair, the coffee table, the table, the workbench, the tools, the Japanese saw and all in such a way that they each could transmit the feeling to the audience during their encounter.

Ama yerleştirmedeki farklılığa rağmen, atölyenin ruhu da buraya gelmiş. Hem de sadece Okmeydanı'ndaki atölyeni değil, atölyenin tarihini de buraya getirmişsin adeta... Sergide gezerken Kuzguncuk'taki eski atölyende dolaşıyormuş gibi hissettim zaman zaman. Bunu nasıl yaptın?

Çünkü benim için atölye dört duvar değil, duvarlar sadece bir çerçeve. Benim için atölyem bir resim. Burada resmin kıymeti var, bir hissediş olarak. Kabaca bir tanımlama oldu ama bu kadar yaklaşabiliyorum düşünçeme.

Yani atölyem 25 yıllık bir atölye. Atölyem nerede olursa olsun ki bir yıl depoda kaldığı da oldu, benim için hep var. Çünkü 25 yılın parçaları benim için atölyem.

Atölyem

Yirmibir yılda oluřan parçalar,
Direnenler...
Seyretmek için
Finli demircinin hediyesi skarpela,
Bazen sadece dokunmak için
"Kulak" imzalı keski, çarpacak, madırğa,
Müzikli Japon testere,
Kömürünü deęiřtirmezsene öksüren sipiral,
Ele gelmek isteyen taş, ahşap, çamur, mum, bakır
Kiraz ağacından Bursalı ahşap masası,
Kaynak makinesi
Küçük heykel rafları
Defter, kalem, fırça, boya, kitap, bilgisayar
Çaydanlık , kahve,
Karpuz lamba,
Hanımeli gölgeli
Krem perde,
Zımparadan sonra toz
Süpürge, duř,
Hayaller için beyaz tavan,
Bugün için
Bir gün öncesinin kokusu,
Yirmibir yılda oluřan parçalar,
Direnenler...

Although it is an installation, the soul of your atelier is somehow here. Not only your studio in Okmeydanı, you also brought its history over here. When I visited the exhibition, I felt like I was in your former Kuzguncuk studio. How could you do that?

It is because the atelier, in my opinion, is not only the surrounding walls. The walls are just frames. My atelier is a painting for me. Here, the painting has a value, as a feeling. This is a loose explanation, but the closest one to my idea.

My atelier is 25 years old. Where ever it is and it had to be in a storeroom for a year - it is always present to me, because my atelier is composed of the bits and pieces accumulated in 25 years.

Atölye burada sergilenirken, parlatılmamış... İçtenliği ve saflığıyla buraya gelmiş...

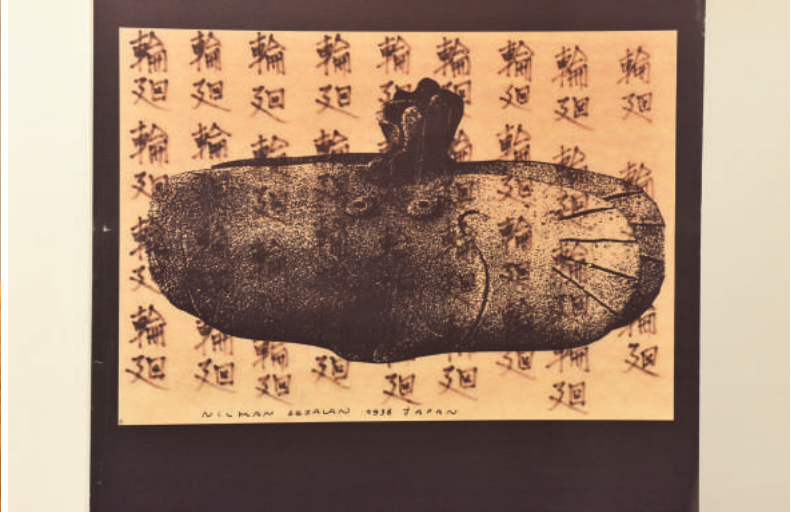

Ona biraz dikkat ettim. Mesela bu sene Paris'te iki atölye sergisi gördüm. İki sergide de aynı ortamda sanatçıların ve zanaatçıların atölyelerini sergilemişlerdi. Ve biraz da süslemişlerdi. Bu süsün dokusu, kokusu, rengi bana yapıştırma gelmişti. Güneş Nasuhbeyoğlu bana atölyemi bir yapıt olarak sergilemeyi teklif edince de ilk aklıma gelen çok içeriden ve olduğu gibi sergilemekti. Belki de bu "olduğu gibi"ye yaklaşabilmek için yeni bir düzenlemeyle yerleştirmek istedim.

The atelier exhibited here is not polished, so to say. It came with its intimacy and pureness.

It was a concern for me. I visited two atelier exhibitions in Paris this year. In both of the exhibitions, studios of artists and artisans were exhibited. And they were a bit adorned. The texture, the odour, the colour of this adornment made

them pretentious. When Güneş Nasuhbeyoğlu came with the suggestion to exhibit mine, I immediately thought that it should be intimate, as it is. Maybe, I turned it into an installation just in order to make it closer to this “as-it-is” stage.

**Atölyen buradayken bir ay boyunca
çalışmayacağına inanamıyorum.
Sen çalışmadan duramazsın.
Bir ay boyunca ne yapacaksın?**

Ben zaman zaman ahşap ve taş atölyeleri kiraliyorum. Artık Cengiz'le birlikte büyük bir atölyede çalıştığım için sadece taş atölyesi kiraliyorum. Taş aletlerimin bir kısmı burada ama benim bir çantam var, ilk yardım çantam gibi. Taş yontma aletlerimin ve biraz da ahşap yontma aletlerimin, skarpelalarımın olduğu bir çanta, o çantam yanımda. O çantayı alıyorum, Alibeyköy'deki taş atölyesinde çalışıyorum. Üç gündür oradaydım, ağır bir çalışmanın ardından, güzel bir kayboluşun ardından, bugün burada seninle bunun üzerine konuşmak güzel.

I do not believe that you will not work for a month, while your atelier is exhibited here. You cannot stop working. What are you going to do for a month?

I rent wood and stone studios from time to time. Since now I work in a large studio with Cengiz, I only rent a stone studio. Some of my tools for stone are here, but I have a tool box, like a first aid kit, which includes my cutters, scalpels, and so on. I have it with me. I grab it and go to the stone studio in Alibeyköy. I spent the last three days there, in a hard work, in a beautiful phase of losing myself. And after that three days, it feels great to be here talking about it with you.

Nilhan, biliyorum ki sanatçı arkadaşlarının atölyelerini gezmeyi seversin...

Severim.

Bu atölyeler sana ne anlatır? Gittiğinde nelere bakarsın?

“Meraklı ve iştahlıyım hayata karşı,,

İlk gittiğim atölyelerde her zaman ufak bir yabancılik çekerim, ilk gittiğim her mekanda olduğu gibi. Meraklı ve iştahlıyım hayata karşı. Ama şöyle bir şey söyleyebilirim. Ressam Artin Demirci'nin atölyesine gittiğimde çok yüksek bir resim yapma iştahı duyarım. Çünkü oradaki atmosfer benim kulağıma fısıldar, al kalemi, kağıdı eline, yapmak istiyorsun, diye... O motivasyonu verir bana Artin'in atölyesi.

Heykeltıraş arkadaşlarımla atölyelerine gelince... Eşim de heykeltıraş, kardeşim Fetiye Boudevin de heykeltıraş... Fetiye'nin atölyesine gittiğimde zaten çalışıyoruz. O da hiç durmayan bir karakter olduğu için onun atölyesinde de her zaman çalışırız. Hatta orada çalıştığım birçok heykelim, desenim onun atölyesinde durur.

Nilhan, I know that you love visiting your artist friends' studios.

Yes, I do.

What do their studios tell you? What do you see there?

If it is my first visit, I feel like a stranger in a studio, just like in any place I go for the first time. I am a curious person. But, let me explain. When I visit Artin Demirci's painting studio, I feel a very strong desire to make a painting. It is because the atmosphere there provokes me to do so. It whispers in my ear: "Take the pencil and the paper. You know you want to make it." Artin's studio provides me with this motivation.

As for the sculpture studios... My husband and my sister, Fetiye Boudevin are also sculptors. When I go to Fetiye's studio, we work anyway. She is also a restless figure; we always work at her place. And many drawings and sculptures I made there, are still there.

"I am a curious person,,

Bu sergiyi gezenler nelere baksın istersin? Sen olsan nelere bakardın?

Benim de merak ettiğim nelere bakıp neleri gördükleri. Açılış bu anlamda benim için güzeldi. Bugün de bazı izlenimlerim oldu. Onların tepkilerini izlemeyi, onlarla konuşmayı, neler düşündüklerini dinlemeyi çok seviyorum ve merak ediyorum.

Düzenlememi hazırlarken, neyi nasıl algıladılar, diye hiç düşünmedim. Ben ne hissediyorum ve bu hissettiğimi nasıl yerleştirebilirim, nasıl tarif ederim diye bir konsantrasyonum vardı. Ama şu anda ne düşünüyorlar, ilgilerini ne çekiyor,

onlarla neler konuşabilirim, bunu merak ediyorum. Yani ben de sergiyi merak edip buraya gelen insanların neler düşündüklerini, neler gördüklerini merak ediyorum. Belki benim hiç düşünmediğim bir şey aklına geliyor, bunu bilmek çok güzel olurdu.

What would you like the audience to see here? What would you look at in this exhibition?

This is what I am curious about: What they look at, and what they see there. The opening was great for me, in this sense. I love watching their response, talking to them, listening to their opinions. I am very curious about it all.

While I was designing the installation, I never gave a thought on how they would perceive things. My focus was on my feeling: What do I feel? How can I install this feeling? How can I depict it? But now, I am curious of what they think, what attracts them, what I can talk with them. I mean, I wonder what the visitors of this exhibition think and see. Maybe, they think something that never came to my mind. It would be great to get to know that.

Bu serginin senin için anlamı nedir?

Sergi olmadan önce bendeki ipucu bir deney olabileceğiydi. Evet, böyle bir şey benim akışımın farklı. Açıkçası bu benim için cesaret isteyen bir şey çünkü yapıtlarıyla var olan ve böyle tercih eden biri olduğumu düşünürüm. Bununla beraber böyle bir fikre yaklaşma sebebim, kendi benliğimi, yani varlığımı iyice geriye çekmek, bu da iyi bir hissediş.

What is the meaning of this exhibition for you?

Before the exhibition, I felt that this would be an experiment. The fact is this is very different from my routine. And frankly, this needed courage, since I think of myself as a person who exists with her work, I prefer to be so.

Nevertheless, the reason why I got closer to the idea is that, here I withdraw my ego, I mean, my existence. And it feels good.

Fotoğraf / Photography Ümit Çakır

Aslında tamamen seni ortaya koyuyor sergi...

'Özel'e ait bir ipucu diyebiliriz...
Çünkü atölyemden gidenler de
var, dünyanın neresinde olurlarsa
olsunlar onlar da benim parçam...

Kendini unutma ve atölyeme
yine yapıt olarak yabancılaşma
deneyimi de yaşıyorum şu anda.

Peki bu yabancılaşmayla sergiye baktığında kendinle ilgili neler keşfettin?

Bugün şunu fark ettim sergiye
girdiğimde. Bu benim atölyem ve
bugün burada çalışmayacağımı
biliyorum. Bugün buraya geldim,
kapılar açık ve hiç tanımadığım
insanların da gelip görebilecekleri
bir yerdeyim artık. Yabancılaşarak
baktığımda... 25 yılıma bakıyorum,
kolay değil. Bir de bu coğrafyanın
çarpanları içinde yaşayan
bir heykeltıraş olarak çok da
güncel, popüler konularda yapıt
üretmediğimi fark ettim.

But, the exhibition entirely exhibits you...

Let's call it a clue of the intimate. There are some pieces that left my studio, however they belong to me wherever in the world they are. My experience here is to forget myself, and to be alienated to my own atelier as it is an artwork now.

What have you discovered about yourself with this alienated gaze?

Today, when I entered the exhibition, I realized that this is my atelier, but I will not work in it. I came here today, found the doors open; and I am in a place where many people I do not know will come and see.

Through this alienated gaze... I just look back to my 25 years, and it is not easy at all. And, I realized that, as a sculptor who lives in the conditions of this geography, I have not produced so much on popular, today's subjects.

Yerçekimli Karanfil ve Şşşt Ülkem'deki gibi diğer bazı işler ülke gerçeklerinden kopuk değil...

Son yaptığım Anadolu heykeli... Anadolu'yla ilgili prehistoryadan günümüze kadar beni etkileyen şeyin neler olduğunu, onunla ilgili bir heykel yapmayı, Anadolu için kalbimin titremesini, tüm bunları bugünle ilişkilendirebiliriz.

Polen Çağı'nda olduğu gibi... 2005'te yaptığımda bilmiyordum, her şeyin uçtuğunu neden düşündüğümü; tarif edemediğim şeylerin birbiriyle buluşmasını çok da nesnelleştiremiyordum, o yüzden düşüncemi maddeleştirmek istedim.

Aynı duygunun ipuçlarını bugün Suriye göçünde de görüyorum. 2005'te yaptığım rölyefi neden yapmış olabileceğim konusunda bugün kendime dair ipuçlarım var.

35

But your works, such as “A Flower with Gravity” [“Yerçekimli Karanfil”] and “Shhh my Land” [“Şşşt Ülkem”] are not totally isolated from the political agenda.

The last sculpture I made, Anatolia... In that one, I focused on what I was influenced by about Anatolia, from its prehistory to its today. It can be related to today.

It is the same in “Pollen Age” [“Polen Çağı”]... When I made it in 2005, I could not grasp why I was feeling like everything was flitting about; and I could not objectify the encounter of things that

I could not depict. Thus, I wanted to materialize my thought.

I see the clues of the same feeling today, this time on the case of Syrian immigration. Today I have the clues of why I made that relief in 2005.

Bir çeşit öngörü mü diyorsun?

Biraz önsezi diyebiliriz. Bir parçasıyla da daha geniş. Zaman biraz noktasallaşılıyor doğu filozoflarının eskiden yaptığı gibi. Yani nasıl Aristo'yla Hegel'i aynı anda buluşturuyor... Burada da zamansal bir örtüşme var... Heykeli yaptığım anlarda, analizini dille yapmak çok mümkün olmuyor. Zaten dille tarif edebilseydim heykel yapmazdım belki de... Ama şimdi 'noktasal zaman'da, birçok

parça birleştiğinde bir yapıtı oluşturuyor' diyebiliyorum.

Mesela senin sorduğun Yerçekimli Karanfil'i yaptığım zamanlar, aklımdan geçenler öncelikle Edip Cansever'in Yerçekimli Karanfil şiiri, sonra Edirne Selimiye Camii'ndeki ters laleydi. Bu ikisi nasıl buluştu bilmiyorum; ama ikisini, birçok şeyle birlikte düşünürken bu heykel çıktı. Onu ülkemdeki demokrasiye ithaf ettim. Belki bir zaman sonra bir açılımını daha fark edeceğim. Ama bu o anda olmuyor, o anda sadece heykel oluyor. Bazen de geçmişe dönük açılımlar sonradan heykele dönüşüyor. Yine de analizini zaman içinde yapıyor ve sözle anlatabiliyorum.

***“Noktasal zaman'da,
birçok parça birleştiğinde
bir yapıtı oluşturuyor,,***

Do you think it is some sort of foresight?

Let's call it intuition. And it is something wider, in a sense. Time becomes punctum, a point, just like the ancient thoughts of eastern philosophers. I mean, it makes Aristotle and Hegel meet in the very same instance. There is a temporal overlapping here. It is impossible to make a verbal analysis of the sculpture at the time while I am making it. If I could depict it verbally, I would not sculpt it anyway. But now, in the "punctual instance", I can claim that many parts gather together to constitute the artwork.

For example, while I was working on "The Carnation with Gravity", I was thinking of Edip Cansever's poem, and of the upside down

tulip figure carved on the wall of Selimiye Mosque in Edirne. I do not know how these two met; but the sculpture emerged out of this encounter, together with many other thoughts. I dedicated that piece to democracy in my country. I might well realize another implication in the future. But this does not happen at that very instance, since at that very instance only the sculpture happens to exist. In some other cases, retrospective interpretations bring another sculpture later on. I need time to verbally analyse and articulate them.

39

*"In the 'punctual instance',
I can claim that many
parts gather together to
constitute the artwork."*

**Aklında sözlerle heykel
yapmaktan bahsettin...
“Abstract lirik” bir sanatçı
oluşun aslında senin
yaratım sürecinle ilgili bize
bazı ipuçları veriyor ama
bunu biraz açabilir misin,
yaratma sürecinden biraz
bahsedebilir misin?**

Tetikleyicim sözler değil, fikirler. Parçalarını evrene dağıtmış gibi hissediyorum kendimi, ve onlar bana geri döndüklerinde başka bir şeye dönüşmüş oluyorlar. O başka bir şeyi dönüştürmeye uğraşıyorum. Bu dönüştürme esnasında aklıma bazı sözler geliyor. Bu kelimeleri alt alta koyduğumda, şiire benziyorlar ve sözel olarak ipucu buluyorum yaptığım şeyle ilgili.

Bu sebeple de şöyle bir cümle kurabiliyorum:
Heykel yapmak, yazıdan, sinemadan, bazen de resimden farklı bir alan kullanıyor bizim varlığımızda. Yani prehistoryada keşfedilmiş, daha sonra yazının, sinemanın erişim hızına yetişememiş ama yok da olmamış.

You mentioned sculpting with words in mind... You are an “abstract lyric” artist, and this gives us some clues about your creativity process; can you explain this process a bit more?

What trigger me are not words, but thoughts. I feel like my parts are scattered in the universe. And when they come back to me, they will have been transformed to something different. I attempt to transform them once again. In the phase of this transformation, I come up with some statements. When I put these words one after another, they feel like poetry, in which I find some clues of what I am doing.

Thus, I can make up some sentence as the following: “Sculpting employs a distinct part of our existence, different from which text, cinema, and sometimes painting employs. The former was discovered in prehistory, could not catch up with the latters’ speed of access, and however managed to survive it.

Senin heykeli seçme sebebin neydi? Yani en başa dönersek... Sanatçı olmaya karar verdiğin zamanlara...

***“Derken heykel atölyesine
girdik; bir baktık, hiç
bilmediğimiz bir şey.
Ahşap var, çamur var, taş
var, metal var...”***

1987 yılında bir resim galerisinde hafta sonları kendimi iyi hissetmek için desen çalışmaya başladım. Yoldan geçerken görmüştüm, Sultanahmet'te. Üslup olarak, halk tipi bir ressamdı. Onun yanında çalışıyordum. Çalışmaya başlar başlamaz da kendimi iyi hissettim. Kız kardeşimi de çağırdım, “Sen de gel, kendini iyi hisset,” diye.

Sultanahmet'te çok turist vardı ve yaptığımız şeyleri de hemen satıyorduk. Füzlenle çalışıyorduk... 50x70 boyutlarında, günde 5-10 tane doğaçlama desen. Bu bazen bir kaplan deseni bile oluyordu. Galerideki ressam bize, “Siz muhakkak akademiye gitmelisiniz,” dedi. Bizim aklımızda hiç yoktu. Ben edebiyat okumayı düşünüyordum.

Kıymet verdik söylediği şeye. Arkeoloji Müzesi'nin yanındaydı galeri. Arkeoloji Müzesi'nde 19-20 yaşlarında gençler akademi sınavları için harıl harıl çalışıyorlardı. 3-4 yıldır çalışanlar vardı. Biz de füzlenle çalışmaya başladık. Hatta bazıları yanımızdan geçerken “Sizi almazlar,” diyorlardı. Biz de “Denemek için gireceğiz,” diyorduk.

İki gün sonra sınav oldu. Biz de Fetiye'yle birlikte hiç hazırlanmadan gittik. En ön sıradaydık, arkamızda yedi bin kişi. İlk sınavlara girdik, kazandık. İlk 150 kişi arasına girdik. Ondan sonra bölümlere bakmaya başladık. Babam tekstilciydi, ben resim yapıyordum, kız kardeşim de öyle, yaptığımız resimleri satıyorduk da. Gençliğin verdiği, hafif bir “onu da yapıyoruz, bunu da yapıyoruz” havasındaydık. Derken heykel atölyesine girdik; bir baktık, hiç bilmediğimiz bir şey. Ahşap var, çamur var, taş var, metal var... Atölyeler steril değil, kokusu tuhaf, ilgi çekici bir kokusu var. Burada dört yıl kalacaksak

en azından malzeme öğrenelim, malzemeyi hiç bilmiyoruz, dedik. Resim de yapmak istersek, yaparız, dedik.

Bu yıl deneyelim, seneye tekrar gireriz derken, o yıl ikimiz de heykel bölümünü kazandık.

Son zamanlarda fark ettim, o zamana kadar, bir ömür nasıl geçecek diye düşünürken, o zamandan sonra her şey değişti... O günden beri o malzemeyi öğren, bu malzemeyi öğren, ne düşünüyordum derken... Annemin çocukluğumdan beri en çok söylediği sözün içinde buluverdim kendimi. “Hayal kurma, kızım” derdi annem. O hayalin içinde, zaman çok kısa diye yaşıyorum şu anda. O zamandan sonra hiç bilmediğim şeyleri öğrenme hayaline daldım ve yapmak istediklerimi, öğrenmek istediklerimi gerçekleştirebilmek için ne kadar az zaman var, diyerek yaşıyorum.

Why did you choose sculpting? I mean, from the very beginning... When you decided to be an artist...

In 1987, I started drawing on the weekends in a painting gallery, just to chill out. It was in Sultanahmet, I just came across to it. The painter was a naïve painter, in terms of style. As soon as I started working with the painter, I felt better. And I called my sister, “Just come with me, and you will also feel better.”

There used to be a lot of tourists in Sultanahmet, and our drawings were immediately sold. We were drawing with charcoal. Five or ten of 50 x 70 cm wide improvisational drawings a day. It might even be a drawing of a tiger. The painter at the gallery told us that we should attend the academy. We had never given a

thought to it. I was planning to attend the Faculty of Literature.

Then we regarded the painter's suggestion. The gallery was close to the Archaeology Museum. Young people were drawing in the museum to get prepared for the academy exams. Some of them had been trying for 3-4 years. Then we started drawing there, with charcoal. Some of them were telling us that we would not be accepted to academy; and we replied that we would just give it a try.

The exam was two days later. Fetiye and I did not prepare at all. We were in the first line, together with seven thousand people behind us. We passed the first exam as two of the chosen 150. Then we started to search for the department. My father was in textile business. I was drawing, so was my sister, and we were selling our drawings. We were in a sort of immature mood, like, “we can do anything.” Then we happened to enter the sculpting studio, and it was totally strange to us.

Wood, clay, stone, metal and all. Studios were not hygienic, they had a strange attractive smell. We thought we should learn about materials, since we would spend four years there. We thought we could also draw whenever we wished.

Although we had decided to give it a try for a year, and planned to take the exam again next year, we were accepted to the department of sculpture in our first attempt.

I recently realized that before that day I was wondering how an entire life would pass, but that day everything has changed. Since then, I have been learning about this and that material, thinking on what I think... I found myself exactly in a position my mom used to talk about: She used to say “Do not dream, my dear.” In that dream, I live now, and feeling that time is too short. Since then, I am in the dream of learning what I do not know; and I feel I do not have enough time to realize what I want to make and learn.

“Then we happened to enter the sculpting studio, and it was totally strange to us. Wood, clay, stone, metal and all.”

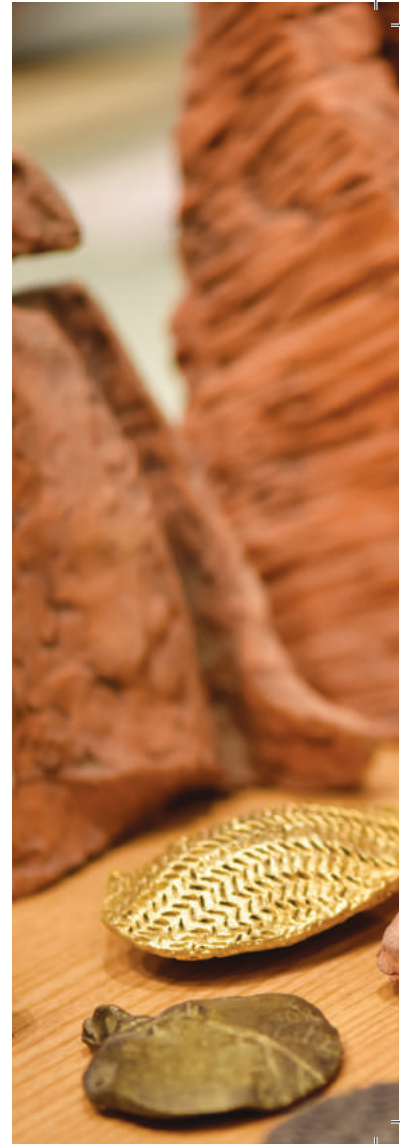
**Her çeşit malzemeyle çalıştın.
Alışık olduğun malzemenin konforundan
çıkıp yeni bir malzemeyle çalışmaya
başlayacağın zaman ürkmüyor muydun?**

***“Hissettiğim bir şeyi
maddeleştirme fikri
çok cazipti, bana keyif
veriyordu.”***

Fikir öyle bir şey ki... fikrin inadı bu. Fikirlerimle mücadele ederken o kadar kendiliğimden hazırlanmış oluyorum ki devamı geliyor. Ama şimdi, yirmi yıl sonra, artık tecrübe kazandım diyebilirim. Yani taşta, ahşapta...

Üç gündür Alibeyköy’de iki Suriyeli taşçıyla çalışıyorum. Biri yaşlı, biri genç. Yaşlı olan üç kuşaktır, aileden taşçı. Üzücü konuların yanında, taştan ve teknikten de konuşuyoruz. İlk gün, bana sorular sordu, “Bu ne?” dedi, “Madırğa,” dedim. “Sen biliyor,” dedi. “Ben biliyor ama az biliyor,” dedim. Üçüncü günün sonunda, “Yok, yok, sen usta,” dedi.

Heykel bölümüne girdiğimde, annem “Çocuklar ne istiyorlarsa okusunlar,” dedi ama içinde bir sızı olduğunu biliyordum. Babamın da “Hayır, çocuklar, ne yapacaksınız heykel öğrenip,” diyerek karşı çıktığını hatırlıyorum. Halbuki o güne kadar hiç karşı çıkmayan, hümanist ve ılımlı taraf oydu. Ailede ruhumuzu hoş tutan taraf oydu. Ama bu sefer tam tersi oldu. Babam, “Sürekli Atatürk heykeli mi yapacaksınız? Ne yapacaksınız? Belki öğretmen bile olamayacaksınız,” dedi. O zaman Atatürk heykeli yapacak mıydık yapmayacak mıydık bilmiyorduk hakikaten. Belki

**“İlk yurtdışı tecrübem
Kıbrıs'ta oldu. „**

hayat karşılaştırmadı, ideolojik anıtsal çizgide gitmedim.

O zamanlar hissettiğim bir şeyi maddeleştirme fikri çok cazipti, bana keyif veriyordu. İngilizce öğrenmek, Fransızca öğrenmek gibi, her malzemede farklı bir dil öğrenmiş gibi oluyordum. Heykel yapmak farklı bir dil değildi de, her malzemeyi öğrenmek, o malzemeyle hissimi, fikrimi çözümleyebilmek yeni bir dil gibiydi. Bronz, taş, bazen polyester, -ipek de boyadığım oldu- her malzemede farklı bir dil öğreniyordum gibi hissettim kendimi.

İlk yurtdışı tecrübem Kıbrıs'ta oldu. Oradan kazandığımız ödül parasıyla Almanya'da Kassel sergisine katıldık.

3 metreye 5 metre bir heykel yapmıştım, ikinci sınıf akademi öğrencisi için bayağı büyük bir heykeldi.

Heykelle birlikte hiç ummadığım bir şey yaşadım hayatımda. Heykel vesilesiyle bu kadar çok ülkeyi gezebileceğimi tahmin bile edemezdim.

Sonra dünyada hiç ummadığım ülkelere gittim. Hem de bu ülkelerde bir turistten çok daha farklı bir şekilde, bir sanatçı olarak, yapıt üreterek var oldum, diğer sanatçılarla sanatçı olarak buluştum. Hem görme hem de yaptıklarımı gösterebilme anlamında.

You worked with all sorts of materials. Have you ever been afraid of working with something new, leaving the comfort of what you already know?

“I really enjoyed the idea of materializing what I felt..”

“My first time abroad was in Cyprus.”

An idea is such a thing... It is the persistence of the idea. I unconsciously get prepared to this, while I am struggling with my idea, and it goes on. But now, after twenty years, I can say that I am experienced. I mean, in stone, in wood...

For the last three days, I have been working with two Syrian stonecutters, a young one and an old one. The old one's family was all stonecutters for three generations. Besides the pessimistic agenda, we talk about the stone and the technique.

On the first day, he tested me. “What is this?” he asked; “It is a lump hummer,” I replied. “Oh, you already know!” he said; “Yeah, I know, but just a little,” I replied. At the end of the third day, “No, you are a master,” he claimed.

When we were accepted to the department of sculpture, my mom - although unwillingly - accepted the situation. However, my father objected. “What are you going to do with sculpting?” he said. He used to be the

soft-shelled, humanist one who never objected anything until that time, indeed. He was the one who kept our family soul warmer. But in this case, he opposed. “Are you planning to make Atatürk sculptures for your life? What are you going to do? You will not be able to become even a teacher,” he said. Then, we could not know whether we would have to make Atatürk sculptures in the future. Maybe, life didn't take me there. My route has never been in the ideological monumental line.

I really enjoyed the idea of materializing what I felt. It was so attractive. It was like learning English or French. In each and every new material, I felt like I was learning a new language. Making sculptures was not a language, but learning about each material, and learning how to analyse my ideas and emotions through them was like a new language. Bronze, stone, polyester sometimes - and I also painted silk - I was learning a new language in each new material.

My first time abroad was in Cyprus. With the award we got from there, we registered the Kassel Exhibition in Germany. I made a sculpture of 3m to 5m size. It was rather big for a second year academy student.

After I started sculpting, I experienced something that I have never expected before. I could not have guessed that I would go to so many countries. I have been to some countries that I have never thought I would go. And I was not there as a tourist, I was there as an artist, I produced some artworks there, and met many fellow artists. I had the opportunity to see many things, and also exhibit my works.

Yani diğer sanatçıların çalışma şekillerini görme anlamında mı?

Evet. Hem sanatçıların neler ve nasıl yaptıklarını gördüm hem de ben bir şey ürettim, yapıtla da var oldum, her gittiğim ülkede bir de yapıt bıraktım. Kız kardeşimle küçükken hayal kurardık,

karavanımız olsa da dünyayı gezsek diye... Şimdi o bir taraftan, ben başka bir taraftan geziyoruz. Belki bir gün aynı ülkede de karşılaşırız. Yani birbirimizi ziyaret etmediğimiz zamanlarda...

Do you mean you had the opportunity to see how other artists work?

Yes. I saw what they did and how they did it, and also I produced things, I left one of them in each country I have been. My sister and I used to dream of having a caravan and travel around the world. Now, she travels somewhere, I travel somewhere else, we might meet in a country some day. I mean, except the times that we visit each other, we may occasionally meet somewhere.

Bu seyahatler içinde, sende özel bir yer bırakan bir sempozyum ya da sergi var mı?

Hepsi kıymetli. Kassel’de yaptığımız “G”’den, Hindistan’daki güne bakan sabaha kadar -Vipassana koymuştum o heykelin adını.

Geçen yıl Wiesbaden’den bir teklif aldım. Dokuz sanatçıyı davet ediyoruz, sizi ve yapıtınızı da davet ediyoruz, dediler. Gerçekten de onore edici koşullarla çağırdılar. Yapıtlar Hessen eyaletinin başkentine tırlarla gitti, orada üç ay boyunca sergilendiler. Hepimiz biliyorduk, bir heykel seçilecekti. Sanatçılar için yapılan tanıtımlarda bürokratlar da hazırды. Kulisler yapıldı. Biz kulis yapmadık ülke olarak. Ama en sonunda açıklama gecesi geldi çatı. Sadece bu çalışma için beş kez Wiesbaden’a gittim. Beşinde de davet edilerek. Hepsinde keyif aldım ama en sonuncusunda çok güzel bir sürprizle karşılaştım. Sanatçılar vardı, bürokratlar vardı, Hessen Eyaleti Kültür

Bakanı çıktı ve “Nilhan Sesalan’ın karakterinin farklılığı ve yapıtının kuvvetli oluşu nedeniyle bu heykelin kalıcı olmasını istedik. Yapıtı eyaletimize satın aldık,” diye açıkladı.

Ülkemin çok da ilgilenmediği bir temsiliyetti. Beni çok mutlu etti ama ülkem farkında değil.

Oradaki Türkler fark etmiş olabilirler. Her neyse... Birileri fark etsin diye üretmiyoruz zaten. 2008’de bu heykeli yaptığımda böyle bir hikayesi olacağını bilmiyordum. 2008’de yaptım, 2015’te Roma Hamamları’nın olduğu yerin tam üstüne kondu ve bunun için büyük bir park yapıldı. Hikayesi devam ediyor.

Artwork
by
the
artist
and
the
curator
of
the
exhibition
in
the
museum
of
modern
art
in
New
York
City
in
1964
by
the
artist
and
the
curator
of
the
exhibition
in
the
museum
of
modern
art
in
New
York
City
in
1964

Any particular symposium or exhibition that is special for you during your travels?

All of them are invaluable. From “Ğ” we made in Kassel to the sculpture of the morning looking at the day in India - I named that work Vipassana.

Last year, I was invited from Wiesbaden. They invited nine artists including me and my work in very honouring conditions. The works were transported to the capital of Hessen, and exhibited there for the next three months. We all knew that one of them would be chosen. Bureaucrats were also there at artists' presentations. Many countries, except us, worked behind the scenes. And the night of announcement came. They

invited me to Weisbaden five times, just for that work. I loved all my visits, but the last one was different. There were artists, bureaucrats and all. The Minister of Culture of Hessen came up to the stage and announced that they chose to buy my work as a permanent artwork for the city. “The distinct and powerful character of Nihan Sesalan’s work persuaded us to keep it here in our city,” he said.

I represented my country there, but my country did not care about it. I was so happy but my country was unaware of it. Turkish people who live there might have realized. Anyway... We do not produce for someone to be aware of it. When I made it in 2008, I could not have guessed it would have such a story. I made it in 2008, and it was installed on top of Roman Baths in 2015. And a big park was built for it. Its story still continues.

Gezdiğin ülkelerden ilham alıyorsun elbette... Ama arkeolojiden, edebiyattan, tarihten beslendiğine göre kitapların arasında da epey vakit geçiriyorsun...

Kütüphaneler benim cennet mekanlarımdan biridir. Eğer cennet dediğimiz şeyin yeryüzünde bir izi varsa, benim için bir tanesi kütüphaneler, diğeri de alet satan dükkanlar, yani İstanbul'daki Perşembe Pazarı. Gerçekten ağızımda güzel bir tat hissediyorum buralara gittiğimde. Ortaokulda annem, Nilhan nerede diye baktığında, beni kütüphanede bulurdu. Çok seviyorum kitap okumayı.

Şu anda burada, sergide de okumaya başladığım kitaplardan biri yer alıyor; çevirisini Sabri Gürses'in yaptığı Bulgakov'un Üstat ile Margarita'sı.

Of course, you are inspired by the countries you travel to. But, since you refer to archaeology, literature and history, you must be spending a lot of time among your books...

57

Libraries are my paradise. If there are traces of paradise on earth, they are either in the libraries, or in the tool shops in Perşembe Market in İstanbul. I really feel great when I go there both. While I was at the middle school, if mom was looking for me, she always found me in the library. I love reading books.

Here in the exhibition, you can see a book that I just started reading. Bulgakov's *The Master And Margarita*, translated to Turkish by Sabri Gürses.

Kitap okumak dışında günlük hayatında neler yaparsın? Mesela güne nasıl başlarsın

Sabah erken kalkmayı seviyorum. Hatta bazen çok yorgun olsam bile gözümü açarım ve güneşi görmek çok hoşuma gider. Ve yepyeni bir gün olduğunu düşünürüm. Önce kendime sorarım: “Bugün ne yapmak istiyorsun?” “Canın ne istiyorsa

onu yap,” derim. Tabii ki rutinler ve kolektif hayatın getirdiği mecburiyetler var ama bunun haricinde yapmak istediğim şeyler için de bir şekilde zaman açmaya çalışırım. Çok güzel bir kahvaltı yaparım. Üstüne de sade kahveni içerim. Güne başlamış olduğumu hisseder ve motive olurum. Sonra da yapmak istediğim şeylere başlarım. Genellikle de atölye, ev ve kızım Asya arasında mekik dokurum.

İstanbul’da en çok gitmeyi sevdiğim yerlerden biri Arkeoloji Müzesi’dir. Yeni düzenlemesiyle müzeyi biraz

hantallaşmış buluyorum ama yine de ayıklıyorum oradaki yapıtları. Prehistorik yapıtları, Roma dönemi yapıtları, aletleri ayıklayarak bakıyorum.

Benim atölyemde de birçok alet var. Mesela 1mm kalınlığında tek bir demirden yapılmış bir makas var. O makası seviyorum. El işçiliğiyle ve pratik çözümlerle yapılmış kullanım nesnelerini seviyorum. Tek bir çubuktan böyle güzel ve işlevsel bir makas yapılmış. Çok da güzel kesiyor.

59

What else do you do, besides reading, in your daily life? How does a day begin for you?

I like to wake up early. Even when I am so tired, I just open my eyes and enjoy the sun. And I think that it is a brave new day. “What do you want to do today?”, I ask myself. And, “Do whatever you wish,” I reply myself. There are some routines and responsibilities of the collective life, but I try to leave a room for the things I want to do besides them. I have a good breakfast, and drink my coffee after that. I feel that I started a

new day, and get motivated. Then I start to do what I want to. I just go back and forth between my atelier, and my house, and my daughter Asya.

Archaeology Museum is one of my favourite spots in Istanbul. Its new organization is a bit cumbersome, but still I go and separate some of the works there. I generally look at the prehistoric works, Roman works and tools by separating them from the rest.

There are many tools in my atelier too. For example, I have a pair of scissors made of one-piece 1 mm thick iron. I love that pair of scissors. I love hand-made, practical objects of use. They made these beautiful and functional scissors out of a piece of stick. And it cuts very well.

Masandaki paslı makas, değil mi?

Pası gaza yatırırsın geçer, kolay.
Ama çok enteresan, 15-20 cm'lik
iki çubuktan, döverek ısıtarak,
sıcak demir işçiliğiyle mükemmel
bir formda, hiç süs yok, bir şey
yok ama fonksiyonel ve kuvvetli
bir form yakalamış. Bu tür şeyleri
etrafımda görmeyi seviyorum.

Those rusty scissors on the table, right?

You can easily get rid of the rust.
But it is really interesting that
they used two 15-20 cm sticks,
by heating and forging they
made these perfectly shaped,
functional and powerful scissors;
with no ornamentation, nothing
extra. I really love to see things
like these around me.

UNIQ SPACE

UNIQSPACE

Biyografi

Nilhan Sesalan İstanbul'da yaşıyor. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nden mastır derecesiyle 1996'da mezun oldu.

Dünya'da Japonya, Arjantin, Hindistan, Finlandiya, Fransa gibi ülkelerde pek çok prestijli sergi, bienal ve sempozyumlara davet edilmiş, parklarda ve kamuya ait alanlarda büyük ölçekli yapıtlar gerçekleştirmiştir.

Taş, ahşap, bronz, polyester vb.. malzemeleri fikirleri doğrultusunda ustaca kullanır.

Çalışmaları Abstract Lirik olarak tanımlanabilir.

O'nun sofistike stili yaşamın her katmanından olduğu gibi arkeoloji, doğa, mimarlık ve tarih gibi majör referanslardan da ilham alır.

Sesalan zaman zaman heykel ve edebiyatı yapıtlarında buluşturur. Çalışırken zihninde beliren bazı kelimeler, yapıt bittikten sonra düzenlediğinde şiir formuna benzer.

Sergi ve Anıtlarından Bazıları
2016 'Atölye', Sergi, UNIQ Galeri, İstanbul, Türkiye.

2015 'Dünya'nın Tüm Suları Birbirine Akar', bronz anıt, Wiesbaden, Almanya.

2009 'Fikrimin İnce Gülü', Ahşap Anıt, Cordoba, Arjantin.

2008 'Tatlı Rüyalar', Sergi, Dolmabahçe Sarayı Sanat Galerisi, İstanbul, Türkiye.

2004 'Yaprak Ağaçları', Sergi, Elne, Fransa.

Biography

Nilhan Sesalan lives in İstanbul. She has her MA degree from the Department of Sculpture of Mimar Sinan University, Faculty of Fine Arts in 1996.

She has been invited to numerous prestigious sculpture symposiums around the world and her sculptures can be found in very different parts of the world such as Japan, Argentina, India, Finland and Greece.

She works with a large variety of materials including stone, wood, bronze and polyester. Her works

can be defined within lyrical abstractionism. Her sophisticated style is inspired from every aspects of life and her works has references to archaeology, architecture, nature and the history.

She works with a poetical mind and in a way, combines literature with sculpture.

When she is working on a sculpture, some words appear in her mind. They connote other words and when the sculpture is finished, these words usually form a poem.

Selected exhibitions and monuments

2016 'Atelier' Sergi, UNIQ Gallery, İstanbul, Turkey.

2015 "All Waters of the Earth Intertwine", Bronze Monument, Wiesbaden, Germany

2009 "La rosa setul de mi mente", Wood Monument, Cordoba, Arjantin

2008 "Sweet Dreams", Exhibition, Dolmabahçe Palace Art Gallery, İstanbul, Turkey.

2004 "Leaf Trees", Exhibition, Elne, France

Yayınlayan /
Published By
UNIQ Gallery

Sergi Tasarımı & Koordinasyonu /
Exhibition Design & Coordination
Deniz Biber, Kerim Kürkçü,
Güneş Nasuhbeyoğlu

Katılımcılar /
Contributors
Cengiz Yüzsever

Röportaj /
Interview
Arzu Taşçioğlu

Fotoğraf /
Photography
Çetin Korkmaz

Kurulum Video /
Installation Video
Esat Ekinci

Çeviri /
Translation
Osman Sışman

Katalog Tasarımı /
Catalog Design
HaritaMetod -
Dilara Şebnem Esendemir

250 Adet / Copies

© 2016 Tüm yayın hakları saklıdır.
All rights reserved.

Bu katalog 6 Ekim - 6 Kasım 2016 tarihleri
arasında düzenlenen “Nilhan Sesalan Atölye”
sergisi kapsamında basılmıştır.

This catalogue was published on occasion of
“Nilhan Sesalan Atelier” exhibition held in
6 October - 6 November 2016.

UNIQGALLERY Maslak-Ayazađa Cad. No. 4 Maslak İstanbul • www.uniqqallery.ist • (0212) 286 06 17